

Den 28de December 1882, medens Udenrigsministeren i Juleen var bortreist, indfandt den keiserlig tydske Gesandt, Hr. von Philipsborn, sig i Udenrigsministeriet og meddelte Direktøren, mundtlig og konfidentielt, efter Ordre fra Fyrst Bismarck, at der, for at berolige den Utilfredshed, der framkom ved den Uligbed, som fandt Sted i de danste og tydske Beboeres Behandling i Slesvig — idet de første vare fri for Militærtjeneste og kommunale Ombud — med det Første vilde udkomme en Bekjendtgjørelse fra Lokalørbighederne, lydende paa,

„daß alle in Schleswig-Holstein wohnenden dänischen Staatsangehörigen, sobald sie in das Alter, in welchem die Militairpflicht im deutschen Reiche beginnt, eintreten, und zwar zunächst diejenigen, welche dieses Alter im Jahre 1883 erreichen, aus Deutschland ausgewiesen werden. Durch gleichzeitige Zustellung einer Gestellungsordre und einer eventuellen Ausweisungsverfügung an die Betreffenden wird ihnen der Zusammenhang zwischen der Ausweisungsmaßnahme und den diesseitigen militairischen Vorschriften ersichtlich gemacht werden.“

[at alle i Slesvig-Holsten høende danste Statsborgere ville blive udviste af Tydskland, saasnart de træde ind i den Alder, hvori Militærpligten begynder i det tydske Rige, og da først de, som naae denne Alder i Aaret 1883. Ved samtidig at tilstille de Paa-gjældende en Ordre til at melde sig til Optagelse i Stamrullen og et eventuelt Udvisningspaalæg vil Sammenhængen mellem Udvisnings-Forholdsreglen og Tydsklands militære Forstrifter blive gjort dem indlysende.]

Hr. von Philipsborn tilspøiede, at Grunden til denne Beslutning udelukkende var at søge i de indre Forhold, og at den danste Regjering ikke dert maatte se nogen som helst Aft af Fjendtlighed [„Feindseligkeit“]. Direktøren bemærkede, at det dog vistnok her vilde gjøre et pinligt Indtryk, og forbeholdt iøvrigt sin Regjering dens Beslutning og eventuelle Svar paa Meddelelsen. Paa hans Spørgsmaal, om det var en exceptionel Foranstaltning, som alene toges ligeoverfor de Danste i Slesvig, eller om Foranstaltningen tillige skulde gennemføres overfor andre fremmede Statsborgere i andre Dele af Tydskland, erklærede Hr. v. Philipsborn sig ude af Stand til at svare.

Den 30. December underrettedes den danste Gesandt i Berlin, Hr. Obaade, om den modtagne Meddelelse og det Standpunkt antydedes, hvorpaa Regjeringen senere stillede sig. Gesandten svarede den 1ste Januar 1883, at den saaledes bebudede Foranstaltning var ham i høieste Grad paafaldende, og at han ikke efter de i tidligere Aar førte Forhandlinger med den tydske Regjering havde kunnet vente en saadan ensidig Løsning af de af de indre preussiske Autoriteter paaankede Banskeligheder.

Efter denne forberedende Korrespondance affendtes der den 3die Januar d. A., da den danste Udenrigsminister var kommen tilbage til Hovedstaden, en konfidentiel Instrug til Gesandten i Berlin, hvori det paalagdes ham snarest muligt at henvende sig mundtlig til det berberende Udenrigsdepartement for i Fortrolighed at søge nærmere Oplysning om Sagen og tillige, ligeledes konfidentielt, udtales sig om den danste Regjerings Opfattelse af den tilsigtede Foranstaltning. Ministeriet anerkjender heri, at den preussiske Regjering vel kunde have nogen Anledning til at betragte det som et uregelmæssigt Forhold, at der i Hertugdømmerne fandtes et forholdsmæssigt betydeligt Antal danste Underfaatter, der for sig og deres sandsynligvis efterhaanden tiltagende Efterkommere vare fritagne for tydske Militærtjeneste og kommunale Ombud, og det bestrider ikke i Principet den preussiske Regjerings Ret til ved passende Foranstaltninger at søge dette Forhold forandret. Men det kunde paa den anden Side heller ikke tilbageholde, at det Omfang, hvori saadanne Foranstaltninger nu bebudedes, maatte gjøre et pinligt og overraskende Indtryk i Danmark og